

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen. Fcs, Szfvár, 2026. június 28. 1. Móz 50:15-

Egymás terhét hordozzátok, így töltsétek be Krisztus törvényét! (Gal 6:2)

Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Az irgalmasságról ... Legyetek irgalmasak – mondja Jézus. Meg ez a történet is József nagylelkűségéről szól.

Persze könnyű így irgalmasnak lenni – gondolhatjuk elsőre –, hiszen most nem a kút mélyén ül József, ahová annak idején beledobták a testvérei, hanem a királyi széken, és éppen úgy hajolnak meg előtte testvérei, ahogy annak idején álmában az ő búzakévéje előtt meghajoltak testvéreinek búzakévéi. Könnyű így irgalmasnak lenni, hiszen irgalomért esedeznek, bűneiket megbánva, bevallva a testvérek. Könnyű így irgalmasnak lenni – bár ki tudja, mennyire őszinte a testvérek esedezése a bocsánatért, s ha fordulna a kocka, nem újból bedobnák a kútba.

Mert fordult a kocka, a történelem kereke, és amikor Jézus irgalomról beszélt, hát megragadták őt, és nem volt számára irgalom. Gyorsan megmutatták, ki is az úr a házban, kinek hol a helye, és ne dicsekedjék az Atya szeretetével senki sem előttük. De ott, a kereszten Jézus tovább beszélt az irgalomról – nem tanított, hanem könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.

Nem tudom, vannak-e megbocsáthatatlan vétkek. S ha vannak, kinek mi számít annak. Csak ámulok, hogy ott a kereszten hangzik ez az imádság. Jézus könyörög – nemcsak az őt megfeszítő katonáért, hanem a halálra juttató Pilátusért, a főpapokért, a hamis tanúkért, a főpapokkal egyezkedő Júdásokért, az elmenekülő és hallgató tanítványokért.

Az irgalmasságról kell beszélnünk, az egyetlen reményünkről, mert *„mi vagyunk azok az ácsok, akik keresztet ácsoltunk magunkból, hogy legyen mire fölfeszítsék az Istent! Mi vagyunk azok a hősök, akik a szolga fülét levágják, de kakasszóra a főpap udvarában megtagadják az Istent. Mi vagyunk azok az örök, akikről ellopják a várat, akikről feltörik a pincét, kirabolják a pajtát, elorozzák a kincset!”* (Rónay György)

Az irgalmasságról kell beszélnünk, egyetlen reménységünkről. Akkor is, amikor úgy gondoljuk: nagyon is igazunk volt, amikor azt a nagyszájú Józsefet elnémíttattuk, amikor azt gondoljuk, micsoda helyzetfelismerésünk volt, hogy elindultunk gabonát szerezni Egyiptomba, és milyen bátorságunk volt másodszor is útra kelni. Az egyetlen reményünk az Atya irgalmassága, bármennyire is megveregyetnénk saját vállunkat, hogy végül is minden jóra fordult. Menjünk csak oda a kegyelem királyi székéhez, a megfeszített Jézushoz őszinte bűnbánattal, töredelemmel: Bocsásd meg testvéreid hitszegését és vétkeit, hogy rosszat követtek el ellened! Egyéni bűneinkkel és közösségként is, egyházként és gyülekezetként valljuk meg: Bocsásd meg azok hitszegését, akik Atyád Istenének szolgálói. S persze lehetne magunkat mentegezni egymás előtt, mások előtt, hogy a másik rosszabb volt, hogy én legalább próbáltam valamit tenni Józsefért, és nem értettem egyet a többiekkel – a testvérek most nem mentegették magukat. Együtt álltak József elé, együtt állunk mi is a mennyei Atya előtt. Nincs jobb vagy rosszabb – a bűn közös. Az árulás közös. Ahogy az irgalom is közös.

Az irgalmasságról kell beszélnünk – és nem mondom, hogy bocsássatok meg egymásnak. Mert hogyan tudna az megbocsátani, aki nem szorult még bocsánatra? Hogyan tudná megérteni az elesettet, akit még nem emelt fel senki a porból? Hogyan lenne irgalmas az, aki soha nem szorult és nem kapott irgalmat, aki nem csodálkozott rá arra, hogy nemcsak a fáraó trónjának magasából, hanem a szenvedés mélységéből is árad felénk az irgalom. Hogyan lehetne irgalmas, aki még Isten helyett is cselekedni akar, világot megmenteni, mert ez is az ő feladata és küldetése. Nem mondom, hogy bocsássatok meg egymásnak.

Hanem azt mondom, ahogy a városból falura költöző előbb-utóbb felás egy darabka földet a kertjében. Először virágoknak, aztán majd hagymának és szőlőnek, és végül talán az egész kertet beveti zöltség palántákkal és teleülteti gyümölcsfákkal. És nem az internetről, hanem saját tapasztalatából tanulja meg a metszés, a permetezés rejtelseit, úgy lassan-lassan, az Atya közelében, Jézus áldozatát naponként szemlélve saját tapasztalatunkból tanuljuk az Istent. S formálódunk Atyánk arcára. Nemcsak irgalomért esedezve, hanem irgalmasságot, isteni igazságot cselekedve – nem magunk erejéből, hanem mert az Atya gyerekei vagyunk. Ámen.